

Arrest

nr. 283 144 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Mirwais Pacha, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 17 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun, soenniet en afkomstig van Manjina dorp, Dara-i Noor district, Nangarhar provincie. Hier woonde u samen met uw ouders en uw twee jongere broers. Uw moeder en broers wonen daar nog steeds, maar uw vader verdween voor uw vertrek uit Afghanistan. U bent één jaar naar de madrassa gegaan en kan een beetje lezen, maar niet schrijven. U hield zich voor de rest bezig met boodschappen doen en thuis blijven.

Uw vader was commandant bij het Afghaanse leger. Hij waakte over overheidslanden en gronden en keek erop toe dat er geen winkels werden gezet op plaatsen waar die niet zouden mogen staan. Uw vader heeft in Nangarhar, Laghman en Kunar gediend en had daar respectievelijk 222, 32 en 106 soldaten onder zich. Uw vader had ook een chauffeur in dienst, Ajub, die hem tijdens de diensturen vervoerde. Vier à vijf jaar geleden werd er een bom geplaatst onder de wagen van uw vader en bij dit incident verloor Ajub zijn beide benen. Uw vader was slechts licht gewond en werd na 4 of 5 dagen uit het ziekenhuis ontslagen. Daarna is hij rechtstreeks terug naar zijn werk gegaan. Vier jaar later, nadat hij thuis op verlof was geweest, werd uw vader bij de terugkeer naar zijn werk door de taliban tegengehouden in de buurt van Amla. Ze namen hem mee en sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem.

Zes maanden later kreeg u zelf een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u zich moest aansluiten voor de jihad. Indien u dit niet zou doen, zou u gezien worden als spion en zouden ze u vermoorden. Vijf dagen na deze dreigbrief is de taliban ook persoonlijk langs gekomen. Ze hebben toen uw huis doorzocht en uw moeder en twee broers geslagen. Vijf dagen na dit incident verliet u het land.

U verliet Afghanistan in 1399 - wanneer het matig weer was - en u was ongeveer 8 maand onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Duitsland naar België waar u op 12/04/2021 toekwam. Daags nadien, op 13/04/2021, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4/05/2021 werd er een leeftijdstest uitgevoerd waaruit bleek dat u een leeftijd had van 20,6 jaar, waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, drie legerbadges van uw vader (3), een verlofkaart van uw vader van het leger, een dreigbrief van de taliban, een klachtenbrief van uw moeder, een promotiedocument van uw vader, bevestigingsbrieven van het leger in verband met het bomincident van uw vader (6), een bevestigingsbrief van het 'directorate of detection and intelligence' over het mijnincident van uw vader en een bevestigingsbrief van het leger in verband met de verdwijning van uw vader.

U legt ook kopieën neer van volgende documenten: taskara van uw moeder, taskara van uw vader, foto's van uw vader in uniform (3), foto's van uw vader en soldaten (2), foto's van uw gewonde vader (2) en foto's van de gewonde chauffeur van uw vader (4).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. **Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen. Ten eerste slaagt u er niet in om het CGVS, via foto's of documenten, te overtuigen van de familieband tussen u en de persoon van wie u beweert uw vader te zijn.** Vooreerst dient opgemerkt te worden dat **u geen enkele foto neerlegt waar jullie samen op te zien zijn.** U legt weliswaar enkele foto's neer van uw beweerde vader, zowel in werkverband als toen hij gewond geraakte, maar u en uw vader staan op geen enkel moment samen op de foto. Toen u hiernaar gevraagd werd, verklaarde u dat u nooit een foto samen met hem genomen heeft (CGVS, p. 17). Het is op deze manier echter onmogelijk om af te leiden of u de persoon van wie u foto's indient überhaupt kende en wat jullie band dan precies was. Ook de **drie documenten die u indient waarop uw naam en die van uw beweerde vader vermeld staan** (i.e., uw taskara, de dreigbrief van de taliban en een klachtenbrief van uw moeder) **worden als***

ongeloofwaardig geëvalueerd. In elk van deze drie documenten zijn er namelijk vreemde elementen te bemerken (cf. infra).

Vooreerst legt u vage verklaringen af over het verkrijgen van uw taskara in Afghanistan. U geeft aan dat u niet weet wanneer u om uw taskara bent gegaan en op de vraag voor wat u de taskara gebruikte in Afghanistan geeft u aan: 'ik had het gewoon liggen'. Het is vreemd dat u zomaar een taskara zou laten aanmaken als u niet naar school ging en die taskara verder ook voor niets gebruikte. Bovendien verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat uw **originele taskara** in Roemenië was afgenomen door de politie (DVZ, punt 25). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dient u echter wel uw taskara in. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat uw oom u achteraf vertelde dat de taskara die u initieel meenam naar Europa een kopie was en dat uw originele taskara zich nog in Afghanistan bevond (CGVS, p. 4). Aan deze verklaring kan geen geloof gehecht worden, aangezien het compleet ongelooftwaardig is dat u niet zou weten of het identiteitsdocument dat u meeneemt bij uw vlucht uit Afghanistan een kopie is. Bovenstaande zaken doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid van dit document. Het dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u ook de **taskara van uw beweerde vader** indient. Er wordt normaal gezien van mensen in het leger verwacht dat zij hun identiteitsdocumenten afgeven bij indiensttreding. Volgens uw verklaringen had uw moeder de doorgestuurde documenten echter gewoon 'bij zich liggen' (CGVS, p. 3). Na vertaling van het document bleek het hier bovendien om een duplicaat te gaan met afgiftedatum 12/8/1396 (i.e., 3/12/2017). Op dat moment zat uw vader volgens uw verklaringen echter nog steeds in het leger. Het is dus vreemd dat hij dan een duplicaat zou aanvragen van zijn taskara.

Daarnaast worden er in de **klachtenbrief van uw moeder** tegenstrijdige data vermeld omtrent de incidenten die u aanhaalt met betrekking tot uw beweerde vader. Waar in alle andere documenten telkens 2/10/1394 (i.e., 23/12/2015) vermeld staat als datum van de mijnexplosie, staat in de klachtenbrief van uw moeder als datum 2/10/1398 (i.e., 23/12/2019) vermeld. Het is uitermate merkwaardig dat er een andere datum vermeld wordt voor een dergelijk belangrijk element in uw relaas. Zeker rekening houdende met het feit dat vier verschillende personen deze klachtenbrief gelezen én bevestigd hebben. Als er al een fout te vinden is in dit document omtrent een dergelijk belangrijk element in uw relaas, kan er ook aan de rest van de inhoud weinig waarde worden gehecht.

Ten slotte wordt zowel uw naam als die van uw vader vermeld in de **dreigbrief van de taliban**, maar er wordt hier met geen woord gerept over het legerprofiel van uw vader of het feit dat uw vader door de taliban ontvoerd werd. Dit is uitermate merkwaardig, aangezien u aangeeft dat de taliban uw vader viseerde omwille van zijn profiel. Het lijkt dus maar logisch dat ze dit ook zouden aanhalen als reden om u te viseren (CGVS, p. 12). Het feit dat dit niet aangehaald wordt in de dreigbrief van de taliban, doet serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader en bijkomend dus ook uw persoonlijke problemen met de taliban.

Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat **allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt** (zie map 'Landeninformatie': document 3). Dit gegeven, in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen en documenten, zorgt ervoor dat **de bewijskracht van bovenstaande documenten dan ook als bijzonder laag beoordeeld wordt**.

Ten tweede is ook uw kennis over de job van uw vader niet van die aard dat u het CGVS heeft kunnen overtuigen van het feit dat de man van wie u allerhande documenten indient, effectief uw vader is. Vooreerst blijft u in uw verklaringen omtrent de job van uw vader namelijk **heel vaag en geeft u weinig informatie**. Zo geeft u aan dat uw vader – voor zover u het zich herinnert – heel uw leven gewerkt heeft als een militaire commandant (CGVS, p. 9). U slaagt er niet in te specificeren hoelang hij in totaal gediend heeft (CGVS, p. 14) en op de vraag om **alles dat u weet over de job van uw vader** te vertellen, antwoordt u enkel 'hij waakte over de overheidspannen, gronden'. Op de vraag wat hij dan precies deed, antwoordt u: 'hij keek erop toe dat er geen winkels ofzo gezet werden op verkeerde plaatsen of op plaatsen waar ze niet zouden mogen staan', maar u kan niet aangeven hoe hij dat dan deed (CGVS, p. 13-14). Ondanks herhaaldelijke bijkomende vragen slaagt u er niet in om de precieze job van uw vader uiteen te zetten (CGVS, p. 13-14). U weet ook niet hoe uw vader deze job heeft gekregen, of hij een opleiding heeft gevolgd en bij welke eenheid, korps of bataljon hij zat (CGVS, p. 14). U geeft enkel aan dat hij commandant van een –tolai was (i.e., company), dat hij in Nangarhar werkte en dat zijn emblemen een ster en een schaar waren (CGVS, p. 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze emblemen op een van de foto's die u indient duidelijk zichtbaar zijn (zie map 'Documenten'). Het is hierbij vooral vreemd dat u niet aanhaalt dat deze emblemen bij de rang van majoor horen, u spreekt namelijk telkens over de

rang van commandant (zie map 'Landeninformatie': document 2). Bovendien blijkt uit uw andere ingediende documenten dat uw beweerde vader al sinds 1381 (i.e., 2002) de rang van majoor uitvoerde, het is dus merkwaardig dat u dan de verkeerde rang noemt. U lijkt dus voornamelijk te beschikken over informatie die eerder wie te weten kan komen, maar slaagt er niet in om essentiële informatie aan te leveren. Van een zoon kan echter verwacht worden dat die beschikt over informatie over de functie en rang van zijn vader. **Wederom bevestigt dit het feit dat u geen nauwe band heeft met de persoon van wie u documenten indient.**

Hiermee samenhangend is het trouwens vreemd dat u zich ook niet geïnformeerd lijkt te hebben naar de documenten die u indient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Op de legerbadge van uw beweerde vader staat namelijk zijn korps (201 'Saylab') vermeld, maar u geeft aan dat u niet weet in welke eenheid hij diende (CGVS, p. 14; zie map 'Landeninformatie': document 1). Uw verklaring dat u niet weet wat er allemaal op de legerbadge staat omdat u het niet kan lezen is hierbij niet afdoende, aangezien u genoeg mogelijkheden had om iemand te vragen de documenten voor u te lezen, hetzij uw familie, hetzij iemand in België (CGVS, p. 17). Dit geeft eerder blijk van een algemene desinteresse in uw asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnt. Bovendien gaf u tijdens uw verklaringen geregeld aan dat u bepaalde informatie over uw vader van uw moeder te horen kreeg (CGVS, p. 14-16). Volgens u had zij ook alle documenten van uw vader liggen (CGVS, p. 3). **Uw moeder was volgens uw verklaringen dus duidelijk goed op de hoogte van de werkzaamheden van uw vader.** Het is dus moeilijk te begrijpen waarom u aan haar niet meer informatie gevraagd heeft over de functie van uw vader. **Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielaanvraag.** Het feit dat u zich niet informeerde naar de inhoudelijke invulling van het werk van uw vader, zowel tijdens uw verblijf in Afghanistan als nadien in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielaanvraag. Het CGVS wenst er hier uitdrukkelijk op te wijzen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangegeven hebt dat u, via uw maternale oom die in hetzelfde dorp woont, nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan en dat het laatste contact dateerde van een week voor het interview (CGVS, p. 6). U had dus toen ook nog kunnen informeren naar de precieze werkzaamheden van uw vader.

Het is bovendien merkwaardig dat u **op twee vragen dan plots wel een heel gedetailleerd antwoord kan bieden.** U verklaart namelijk dat uw vader in Nangarhar 222 soldaten als ondergeschikten had, in Kunar 32 en in Laghman 106. Op de vraag hoe u dit precieze aantal kent, geeft u aan dat u uw moeder dat hoorde vertellen. Als er dan doorgevraagd wordt naar welke soort opdrachten hij aan zijn ondergeschikten gaf, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS, p. 15). Even later slaagt u er ook in om vlot vier collega's van uw vader (i.e., 2 medecommandanten, een hoofdcommandant en de rechtstreekse leidinggevende van uw vader) te noemen. Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u nooit collega's van hem gezien heeft (CGVS, p. 15-16). Het is opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over het inhoudelijke takenpakket van uw vader, maar dat u dan wel zijn medecommandanten en de precieze aantallen soldaten kan benoemen. Dit lijkt ingestudeerd te zijn en doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde legt u ook een aantal verklaringen af die ofwel tegenstrijdig zijn met aanwezige informatie omtrent het leger ofwel indruisen tegen het legerbeleid. Vooreerst geeft u aan dat uw vader ongeveer 20.300 Afghani per maand verdiende (i.e., 230 dollar; CGVS, p. 15). **Iemand die de rang van majoor bezit** (zie map 'Landeninformatie': document 1 - legerbadge en document in verband met promotie), **zou normaal gezien een veel hoger loon moeten ontvangen.** Afhankelijk van het aantal jaren in dienst, zou een majoor namelijk tussen de 395 dollar en 535 dollar per maand moeten verdienen (zie map: 'Landeninformatie': document 2). Aangezien uw vader volgens u uw hele leven al in het leger werkte, zou zijn loon dus ook eerder aan de bovengrens van bovenstaand bedrag moeten zitten. Daarnaast is het ook vreemd dat u aangeeft dat uw vader **soms in uniform en soms in burgerkleding naar huis kwam tijdens zijn verlof** (CGVS, p. 15). U geeft namelijk ook aan dat de situatie in uw regio heel onveilig was omwille van de aanwezigheid van de Taliban en dat mensen er niet openlijk voor uitkwamen als ze bij het leger werkten. Uw vader verklaarde bovendien in het dorp dat hij chauffeur was en niet dat hij in het leger zat (CGVS, p. 15-16). Deze verklaringen vallen dus onmogelijk te rijmen met het feit dat uw vader dan af en toe in zijn uniform naar het dorp zou komen. Dit zou voor hem namelijk met een significant risico gepaard gaan en druist in tegen het veiligheidsbeleid van het leger.

Hiermee samenhangend zijn er ook een aantal **vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen omtrent uw achtergrond en activiteiten in Afghanistan, rekening houdende met het feit dat uw beweerde vader een hoge functie bekleedde in het leger.** Zo verklaart u dat u niet naar school bent

gegaan en dat u enkel een jaar les volgde aan de madrassa (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaringen werkte uw oom echter als hoofdleraar aan de school van Haqani (i.e., een reguliere en religieuze school) en was de economische situatie van uw gezin 'niet slecht' (CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u aangeeft dat u niet naar school ging, terwijl jullie geen geldproblemen hadden, uw vader een hoge functie had in het leger en uw oom bovendien hoofdleraar was. Op de vraag hoe dit kwam, zei u enkel: 'omwille van onze problemen' (CGVS, p. 9). U geeft echter ook expliciet aan dat u vóór het ontvangen van de dreigbrief (i.e., toen u 16 à 17 jaar oud was) nooit problemen heeft gekend omtrent de functie van uw vader (CGVS, p. 18). Bovenstaande uitspraak biedt dus geen afdoende verklaring voor het feit dat u niet naar school ging. Bovendien zou van een majoor in het leger niet verwacht worden dat die zijn oudste zoon een goede scholing zou willen bieden. Van iemand met een dergelijk hoge functie in het leger, kan verwacht worden dat die zijn gezin zou hervestigen naar een veiligere locatie indien er in de huidige woonplaats problemen waren die de scholing – en bijkomend dus ook het leven – van zijn zonen in gedrang brachten. Daarnaast dient hier opgemerkt te worden dat u aangeeft dat uw familie ook eigen land bezat. Volgens uw verklaringen werkte u zelf niet op de gronden, maar werd de grond door landbouwers bewerkt (CGVS, p. 10). Dit is enerzijds opnieuw een aanwijzing voor jullie goede economische situatie, maar anderzijds dient hier dan de vraag gesteld te worden wat u overdag dan zoal deed. U antwoordt dat u religieuze lessen volgde en boodschappen deed, maar dat u voor de rest gewoon thuisbleef (CGVS, p. 10). Bovenstaande verklaringen zijn hier dus opnieuw moeilijk te rijmen met het profiel van de zoon van een majoor in het leger en ondermijnen bijkomend ook uw algemene ongeloofwaardigheid.

Ten vierde wordt de ongeloofwaardigheid van uw band met uw vermeende vader én diens problemen met de taliban verder bevestigd door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en documenten met betrekking tot de incidenten waarin uw vader betrokken was. Allereerst dient opgemerkt te worden dat u verschillende verklaringen aflegt over het moment van de beweerde **verdwijning van uw vader**. Tijdens uw interview op DVZ verklaarde u namelijk dat hij 2 à 3 jaar geleden vermist geraakte (DVZ, punt 13). Aangezien dit interview op 31/05/2021 plaatsvond, zou dit betekenen dat hij rond mei 2018 of mei 2019 verdween. In uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter iets anders. U geeft initieel aan dat zijn verdwijning 4 jaar na het bomincident plaatsvond en dat u ongeveer 6 maanden later Afghanistan verliet (CGVS, p. 12). Aangezien u volgens uw verklaringen in 1399 vertrok, ongeveer 8 maand onderweg was en op 12/04/2021 in België toegekomen bent, kan afgeleid worden dat u ongeveer in september 2020 Afghanistan verlaten heeft. Dit zou betekenen dat uw vader ergens begin 2020 verdween. Echter, op een ander moment in het interview verklaart u dat uw vader 4 à 5 jaar geleden verdween (CGVS, p. 6). Aangezien het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 28/06/2022 zou dit betekenen dat uw vader rond juni 2017 of juni 2018 verdween. U geeft dus drie significant verschillende tijdsperiodes aan als u het over de verdwijning van uw vader heeft. Dit incident is echter een dermate impactvolle datum, dat het onmogelijk te begrijpen is hoe u hier zo'n tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Bovendien wenst het CGVS er hier expliciet op te wijzen dat een van de neergelegde **legerbadges** als afleveringsdatum 10/11/2018 vermeldt (zie map 'Landeninformatie': document 1). Twee van de drie tijdsperiodes die u aangeeft met betrekking tot de verdwijning van uw vader vallen dus ná het afleveren van deze badge. Hierdoor ontstaan dus ernstige twijfels over de authenticiteit van dit document, maar ook over uw verklaringen omtrent de incidenten met betrekking tot uw beweerde vader.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het **bomincident van uw vader**. Zoals hierboven al aangehaald, staat in de klachtenbrief van uw moeder tegenstrijdige data vermeld omtrent de mijnexplosie (cf. supra). U geeft echter ook aan dat uw vader na het bomincident slechts licht gewond was aan zijn been en aan zijn arm en dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis rechtstreeks terug naar zijn werk is gegaan (CGVS, p. 12). U dient echter **vijf foto's in van uw gewonde vader** waarbij hij te zien is met een verband rond zijn hoofd en rond zijn arm. Over een hoofdwonde heeft u het echter nooit gehad en het is bovendien vreemd dat uw vader deze foto's zou nemen als hij slechts lichtgewond was en rechtstreeks terug naar zijn werk ging. Bovendien verschilt de setting én kwaliteit van de vijf foto's van uw vader duidelijk van de vier foto's die u indient **van de chauffeur van uw vader**. U legt ook geen enkele foto neer van uw vader samen met zijn beweerde chauffeur.

Ten slotte is het vreemd dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u de originele documenten niet kon indienen omdat er niet voldoende tijd was om ze te ontvangen (CGVS, p. 18), maar dat u er dan wel in slaagt om ze - op specifieke vraag tijdens het persoonlijk onderhoud op 28/06/2022 - al in te dienen op 18/07/2022. Het is vreemd dat u deze documenten niet aan uw familie vroeg gedurende de hele periode dat u al in België was. Bovendien dient u een heel aantal bevestigingsdocumenten in van het leger omtrent het bomincident van uw vader, die opgesteld zijn in 1394 (i.e., 2015). Het is aan de hand van uw verklaringen niet duidelijk waarom uw vader al deze documenten indertijd heeft aangevraagd. Het enige dat u aangeeft is dat uw moeder deze documenten had liggen (CGVS, p. 3).

Concluderend kan gesteld worden dat u het profiel en de problemen van uw beweerde vader geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U bent er enerzijds niet in geslaagd om enige band aan te tonen tussen u en de persoon op de documenten en anderzijds weet u bitter weinig te vertellen over de werkzaamheden van uw beweerde vader. Ook over de incidenten met betrekking tot uw vader legt u weinig doorleefde en vage verklaringen af en er zijn ten slotte heel wat tegenstrijdheden te bemerken in uw verklaringen en uw documenten. Het CGVS concludeert hier dan ook dat de persoon van wie u documenten indient niet uw vader is. Het dient hier bovendien onderstreept te worden dat louter het profiel van een vader bij het leger sowieso niet volstaat om een gegronde vrees bij terugkeer aan te tonen. U moet nog steeds geloofwaardige problemen met de taliban aanhalen, hetgeen hier geenszins het geval is (cf. infra).

Ten vijfde maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijke problemen heeft gehad met de taliban. Vooreerst dient er hier gewezen te worden op het feit dat de job van uw vader niet rechtstreeks gelinkt kan worden aan uw eigen problemen met de taliban. Zoals hierboven al vermeld werd, staat er in de dreigbrief die u van de taliban ontving niets over het feit dat de taliban u wilde rekruteren of bedreigen omwille van de job van uw vader (zie map 'Landeninformatie': document 1). Er staat enkel: 'Mirwais, son of Seyed Jalal, a resident of Nangarhar province, Dara Noor district, Manzani village. According to our information, you cooperate with the government and spy on the village. You must work together with the Mujahideen of the Islamic Emirate. We have summoned you to appear in court. If you do not show up, you will be punished for your actions according to the law and rules of the Islamic Emirate. In that case, you have no right to complain.' Het is hierbij erg merkwaardig dat de taliban voorbij zou gaan aan het feit dat uw vader tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger.

Zelf legt u deze link tussen de job van uw beweerde vader en de bedreiging en rekruteringspoging ook niet expliciet. U legt hierbij vreemde verklaringen af over de reden waarom de taliban u deze dreigbrief stuurde. U verklaart dat de taliban u een dreigbrief stuurde waarin u gevraagd werd om u aan te sluiten voor de jihad en dat u ingezet zou worden om andere mensen te gaan doden (CGVS, p. 12). Later geeft u aan dat ze u als spion beschreven en dat ze vroegen om u bij hen aan te sluiten in plaats van de overheid (CGVS, p. 20). Op de vraag waarom u interessant was voor de taliban, geeft u aan dat ze dachten dat u samen met uw moeder naar de malik was gestapt om klacht tegen hen neer te leggen (CGVS, p. 20). Hierbij lijkt u de klachtenbrief te bedoelen die uw moeder opstelde na de incidenten. Deze klachtenbrief werd echter pas ná uw vertrek opgesteld aangezien uw moeder over uw vertrek uit Afghanistan spreekt (zie map 'Landeninformatie': document 1). U kon door de taliban in deze dreigbrief dus onmogelijk beschuldigd worden van een klacht die nog niet uitgesproken werd.

Op basis van uw verklaringen en de ingediende dreigbrief, lijkt deze rekrutering dus niets te maken te hebben met de werkzaamheden van uw vader. Hierbij dient gesteld te worden dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie': document 5) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u verklaart de zoon van een legercommandant te zijn, wat de gedwongen rekrutering van de taliban net nog onaannemelijker maakt. **U legt dus erg vreemde en vage verklaringen af over de bedreigingen en rekruteringspoging van de taliban en slaagt er niet in uit te leggen waarom ze u zouden willen rekruteren.**

Bijkomend legt u ook vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na het ontvangen van de dreigbrief. Vooreerst verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban 5 dagen na het ontvangen van de dreigbrief ook persoonlijk is langsgeslagen. Tijdens dit bezoek zouden ze uw moeder en uw twee broers geslagen hebben (CGVS, p. 13). Echter, tijdens uw interview op DVZ sprak u niet over dit persoonlijk bezoek (DVZ, punt 5). Hierbij is het ook vreemd dat ze zich dermate bedreigend zouden opstellen ten opzichte van uw familieleden, maar dat ze dan niet bij uw oom, die in hetzelfde dorp woont, zouden langsgaan om te kijken of u zich daar niet bevond. Het lijkt hier eerder alsof u uw asieltrelaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Daarnaast blijkt uit uw

verklaringen dat uw moeder alleen is achtergebleven met twee jonge kinderen (i.e., momenteel 5 en 8 jaar) en zonder mannelijke begeleider ouder dan 15 jaar (i.e., mahram). Volgens uw verklaringen woont uw moeder namelijk nog steeds in hetzelfde huis met haar twee jonge zonen (CGVS, p. 6). De vraag rijst hier wie er dan voor uw familie instaat, aangezien het leven van een alleenstaande vrouw in Afghanistan, zeker binnen een gebied waar de taliban duidelijk aanwezig is, niet evident is. U legt hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen af. Op de vraag hoe zij haar leven organiseert, geeft u aan dat uw oom en uw broers daar zijn (CGVS, p. 21). Uw broers zijn echter te jong om haar te kunnen ondersteunen en uw oom kan haar dan wel financieel ondersteunen, maar woont wel in een ander huis (CGVS, p. 6). Bovendien geeft u aan dat de taliban uw moeder en uw broers nog steeds benadert om te vragen waar u bent (CGVS, p. 21). Voor een vrouw alleen met twee jonge kinderen lijkt dit dus een erg gevaarlijke situatie. Het is vreemd dat ze niet zou intrekken bij een familielid, zeker aangezien er familieleden in hetzelfde dorp wonen.

Bovenstaande zaken zijn dermate onaannemelijk dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Boj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De bewijskracht van uw persoonlijke documenten (i.e., taskara's, dreigbrief, klachtenbrief moeder) werd hierboven al besproken. Daarnaast diende u een aantal documenten in omtrent de werkzaamheden van uw beweerde vader (i.e., legerbadges, verlofkaart, promotiedocument, bevestigingsbrieven, foto's). Het feit dat de persoon op deze documenten voor het leger heeft gewerkt en een incident heeft meegemaakt, wordt door het CGVS niet betwist. Aangezien u er echter niet in slaagde het CGVS te overtuigen van uw familieband met deze persoon, kunnen deze documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten namelijk te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Op 12 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen. Ten eerste slaagt u er niet in om het CGVS, via foto's of documenten, te overtuigen van de familieband tussen u en de persoon van wie u beweert uw vader te zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkele foto neerlegt waar jullie samen op te zien zijn. U legt weliswaar enkele foto's neer van uw beweerde vader, zowel in werkverband als toen hij gewond geraakte, maar u en uw

vader staan op geen enkel moment samen op de foto. Toen u hiernaar gevraagd werd, verklaarde u dat u nooit een foto samen met hem genomen heeft (CGVS, p. 17). Het is op deze manier echter onmogelijk om af te leiden of u de persoon van wie u foto's indient überhaupt kende en wat jullie band dan precies was. Ook de **drie documenten die u indient waarop uw naam en die van uw beweerde vader vermeld staan** (i.e., uw taskara, de dreigbrief van de taliban en een klachtenbrief van uw moeder) **worden als ongeloofwaardig geëvalueerd**. In elk van deze drie documenten zijn er namelijk vreemde elementen te bemerken (cf. infra).

Vooreerst legt u vage verklaringen af over het verkrijgen van uw taskara in Afghanistan. U geeft aan dat u niet weet wanneer u om uw taskara bent gegaan en op de vraag voor wat u de taskara gebruikte in Afghanistan geeft u aan: 'ik had het gewoon liggen'. Het is vreemd dat u zomaar een taskara zou laten aanmaken als u niet naar school ging en die taskara verder ook voor niets gebruikte. Bovendien verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat **uw originele taskara** in Roemenië was afgenomen door de politie (DVZ, punt 25). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dient u echter wel uw taskara in. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat uw oom u achteraf vertelde dat de taskara die u initieel meenam naar Europa een kopie was en dat uw originele taskara zich nog in Afghanistan bevond (CGVS, p. 4). Aan deze verklaring kan geen geloof gehecht worden, aangezien het compleet ongeloofwaardig is dat u niet zou weten of het identiteitsdocument dat u meeneemt bij uw vlucht uit Afghanistan een kopie is. Bovenstaande zaken doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid van dit document. Het dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u ook de **taskara van uw beweerde vader** indient. Er wordt normaal gezien van mensen in het leger verwacht dat zij hun identiteitsdocumenten afgeven bij indiensttreding. Volgens uw verklaringen had uw moeder de doorgestuurde documenten echter gewoon 'bij zich liggen' (CGVS, p. 3). Na vertaling van het document bleek het hier bovendien om een duplicaat te gaan met afgiftedatum 12/8/1396 (i.e., 3/12/2017). Op dat moment zat uw vader volgens uw verklaringen echter nog steeds in het leger. Het is dus vreemd dat hij dan een duplicaat zou aanvragen van zijn taskara.

Daarnaast worden er in de **klachtenbrief van uw moeder** tegenstrijdige data vermeld omtrent de incidenten die u aanhaalt met betrekking tot uw beweerde vader. Waar in alle andere documenten telkens 2/10/1394 (i.e., 23/12/2015) vermeld staat als datum van de mijnexplosie, staat in de klachtenbrief van uw moeder als datum 2/10/1398 (i.e., 23/12/2019) vermeld. Het is uitermate merkwaardig dat er een andere datum vermeld wordt voor een dergelijk belangrijk element in uw relaas. Zeker rekening houdende met het feit dat vier verschillende personen deze klachtenbrief gelezen én bevestigd hebben. Als er al een fout te vinden is in dit document omtrent een dergelijk belangrijk element in uw relaas, kan er ook aan de rest van de inhoud weinig waarde worden gehecht.

Ten slotte wordt zowel uw naam als die van uw vader vermeld in de **dreigbrief van de taliban**, maar er wordt hier met geen woord gerept over het legerprofiel van uw vader of het feit dat uw vader door de taliban ontvoerd werd. Dit is uitermate merkwaardig, aangezien u aangeeft dat de taliban uw vader viseerde omwille van zijn profiel. Het lijkt dus maar logisch dat ze dit ook zouden aanhalen als reden om u te viseren (CGVS, p. 12). Het feit dat dit niet aangehaald wordt in de dreigbrief van de taliban, doet serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader en bijkomend dus ook uw persoonlijke problemen met de taliban.

Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat **allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt** (zie map 'Landeninformatie': document 3). Dit gegeven, in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen en documenten, zorgt ervoor dat **de bewijskracht van bovenstaande documenten dan ook als bijzonder laag beoordeeld wordt**.

Ten tweede is ook uw kennis over de job van uw vader niet van die aard dat u het CGVS heeft kunnen overtuigen van het feit dat de man van wie u allerhande documenten indient, effectief uw vader is. Vooreerst blijft u in uw verklaringen omtrent de job van uw vader namelijk **heel vaag en geeft u weinig informatie**. Zo geeft u aan dat uw vader – voor zover u het zich herinnert – heel uw leven gewerkt heeft als een militaire commandant (CGVS, p. 9). U slaagt er niet in te specificeren hoelang hij in totaal gediend heeft (CGVS, p. 14) en op de vraag om **alles dat u weet over de job van uw vader** te vertellen, antwoordt u enkel 'hij waakte over de overheidspanden, gronden'. Op de vraag wat hij dan precies deed, antwoordt u: 'hij keek erop toe dat er geen winkels ofzo gezet werden op verkeerde plaatsen of op plaatsen waar ze niet zouden mogen staan', maar u kan niet aangeven hoe hij dat dan deed (CGVS, p. 13-14). Ondanks herhaaldelijke bijkomende vragen slaagt u er niet in om de precieze job van uw vader uiteen te zetten (CGVS, p. 13-14). U weet ook niet hoe uw vader deze job heeft gekregen, of hij een

opleiding heeft gevolgd en bij welke eenheid, korps of bataljon hij zat (CGVS, p. 14). U geeft enkel aan dat hij commandant van een –tolai was (i.e., company), dat hij in Nangarhar werkte en dat zijn emblemen een ster en een schaar waren (CGVS, p. 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze emblemen op een van de foto's die u indient duidelijk zichtbaar zijn (zie map 'Documenten'). Het is hierbij vooral vreemd dat u niet aanhaalt dat deze emblemen bij de rang van majoor horen, u spreekt namelijk telkens over de rang van commandant (zie map 'Landeninformatie': document 2). Bovendien blijkt uit uw andere ingediende documenten dat uw beweerde vader al sinds 1381 (i.e., 2002) de rang van majoor uitvoerde, het is dus merkwaardig dat u dan de verkeerde rang noemt. U lijkt dus voornamelijk te beschikken over informatie die eender wie te weten kan komen, maar slaagt er niet in om essentiële informatie aan te leveren. Van een zoon kan echter verwacht worden dat die beschikt over informatie over de functie en rang van zijn vader. **Wederom bevestigt dit het feit dat u geen nauwe band heeft met de persoon van wie u documenten indient.**

Hiermee samenhangend is het trouwens vreemd dat u zich ook niet geïnformeerd lijkt te hebben naar de documenten die u indient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Op de legerbadge van uw beweerde vader staat namelijk zijn korps (201 'Saylab') vermeld, maar u geeft aan dat u niet weet in welke eenheid hij diende (CGVS, p. 14; zie map 'Landeninformatie': document 1). Uw verklaring dat u niet weet wat er allemaal op de legerbadge staat omdat u het niet kan lezen is hierbij niet afdoende, aangezien u genoeg mogelijkheden had om iemand te vragen de documenten voor u te lezen, hetzij uw familie, hetzij iemand in België (CGVS, p. 17). Dit geeft eerder blijk van een algemene desinteresse in uw asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnt. Bovendien gaf u tijdens uw verklaringen geregeld aan dat u bepaalde informatie over uw vader van uw moeder te horen kreeg (CGVS, p. 14-16). Volgens u had zij ook alle documenten van uw vader liggen (CGVS, p. 3). **Uw moeder was volgens uw verklaringen dus duidelijk goed op de hoogte van de werkzaamheden van uw vader.** Het is dus moeilijk te begrijpen waarom u aan haar niet meer informatie gevraagd heeft over de functie van uw vader. **Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielaanvraag.** Het feit dat u zich niet informeerde naar de inhoudelijke invulling van het werk van uw vader, zowel tijdens uw verblijf in Afghanistan als nadien in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielaanvraag. Het CGVS wenst er hier uitdrukkelijk op te wijzen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangegeven hebt dat u, via uw maternale oom die in hetzelfde dorp woont, nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan en dat het laatste contact dateerde van een week voor het interview (CGVS, p. 6). U had dus toen ook nog kunnen informeren naar de precieze werkzaamheden van uw vader.

Het is bovendien merkwaardig dat u **op twee vragen dan plots wel een heel gedetailleerd antwoord kan bieden.** U verklaart namelijk dat uw vader in Nangarhar 222 soldaten als ondergeschikten had, in Kunar 32 en in Laghman 106. Op de vraag hoe u dit precieze aantal kent, geeft u aan dat u uw moeder dat hoorde vertellen. Als er dan doorgevraagd wordt naar welke soort opdrachten hij aan zijn ondergeschikten gaf, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS, p. 15). Even later slaagt u er ook in om vlot vier collega's van uw vader (i.e., 2 medecommandanten, een hoofdcommandant en de rechtstreekse leidinggevende van uw vader) te noemen. Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u nooit collega's van hem gezien heeft (CGVS, p. 15-16). Het is opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over het inhoudelijke takenpakket van uw vader, maar dat u dan wel zijn medecommandanten en de precieze aantallen soldaten kan benoemen. Dit lijkt ingestudeerd te zijn en doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde legt u ook een aantal verklaringen af die ofwel tegenstrijdig zijn met aanwezige informatie omtrent het leger ofwel indruisen tegen het legerbeleid. Vooreerst geeft u aan dat uw vader ongeveer 20.300 Afghani per maand verdiende (i.e., 230 dollar; CGVS, p. 15). **Iemand die de rang van majoor bezit** (zie map 'Landeninformatie': document 1 - legerbadge en document in verband met promotie), **zou normaal gezien een veel hoger loon moeten ontvangen.** Afhankelijk van het aantal jaren in dienst, zou een majoor namelijk tussen de 395 dollar en 535 dollar per maand moeten verdienen (zie map: 'Landeninformatie': document 2). Aangezien uw vader volgens u uw hele leven al in het leger werkte, zou zijn loon dus ook eerder aan de bovengrens van bovenstaand bedrag moeten zitten. Daarnaast is het ook vreemd dat u aangeeft dat uw vader **soms in uniform en soms in burgerkleding naar huis kwam tijdens zijn verlof** (CGVS, p. 15). U geeft namelijk ook aan dat de situatie in uw regio heel onveilig was omwille van de aanwezigheid van de taliban en dat mensen er niet openlijk voor uitkwamen als ze bij het leger werkten. Uw vader verklaarde bovendien in het dorp dat hij chauffeur was en niet dat hij in het leger zat (CGVS, p. 15-16). Deze verklaringen vallen dus onmogelijk te rijmen met het feit dat uw vader dan af en toe in zijn uniform naar het dorp zou komen. Dit zou voor hem namelijk met een significant risico gepaard gaan en druist in tegen het veiligheidsbeleid van het leger.

Hiermee samenhangend zijn er ook een aantal **vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen omtrent uw achtergrond en activiteiten in Afghanistan, rekening houdende met het feit dat uw beweerde vader een hoge functie bekleedde in het leger**. Zo verklaart u dat u niet naar school bent gegaan en dat u enkel een jaar les volgde aan de madrassa (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaringen werkte uw oom echter als hoofdleraar aan de school van Haqani (i.e., een reguliere en religieuze school) en was de economische situatie van uw gezin 'niet slecht' (CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u aangeeft dat u niet naar school ging, terwijl jullie geen geldproblemen hadden, uw vader een hoge functie had in het leger en uw oom bovendien hoofdleraar was. Op de vraag hoe dit kwam, zei u enkel: 'omwille van onze problemen' (CGVS, p. 9). U geeft echter ook expliciet aan dat u vóór het ontvangen van de dreigbrief (i.e., toen u 16 à 17 jaar oud was) nooit problemen heeft gekend omtrent de functie van uw vader (CGVS, p. 18). Bovenstaande uitspraak biedt dus geen afdoende verklaring voor het feit dat u niet naar school ging. Bovendien zou van een majoor in het leger net verwacht worden dat die zijn oudste zoon een goede scholing zou willen bieden. Van iemand met een dergelijk hoge functie in het leger, kan verwacht worden dat die zijn gezin zou hervestigen naar een veiligere locatie indien er in de huidige woonplaats problemen waren die de scholing – en bijkomend dus ook het leven – van zijn zonen in gedrang brachten. Daarnaast dient hier opgemerkt te worden dat u aangeeft dat uw familie ook eigen land bezat. Volgens uw verklaringen werkte u zelf niet op de gronden, maar werd de grond door landbouwers bewerkt (CGVS, p. 10). Dit is enerzijds opnieuw een aanwijzing voor jullie goede economische situatie, maar anderzijds dient hier dan de vraag gesteld te worden wat u overdag dan zoal deed. U antwoordt dat u religieuze lessen volgde en boodschappen deed, maar dat u voor de rest gewoon thuisbleef (CGVS, p. 10). Bovenstaande verklaringen zijn hier dus opnieuw moeilijk te rijmen met het profiel van de zoon van een majoor in het leger en ondermijnen bijkomend ook uw algemene ongeloofwaardigheid.

Ten vierde wordt de ongeloofwaardigheid van uw band met uw vermeende vader én diens problemen met de taliban verder bevestigd door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en documenten met betrekking tot de incidenten waarin uw vader betrokken was. Allereerst dient opgemerkt te worden dat u verschillende verklaringen aflegt over het moment van de beweerde **verdwijning van uw vader**. Tijdens uw interview op DVZ verklaarde u namelijk dat hij 2 à 3 jaar geleden vermist geraakte (DVZ, punt 13). Aangezien dit interview op 31/05/2021 plaatsvond, zou dit betekenen dat hij rond mei 2018 of mei 2019 verdween. In uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter iets anders. U geeft initieel aan dat zijn verdwijning 4 jaar na het bomincident plaatsvond en dat u ongeveer 6 maanden later Afghanistan verliet (CGVS, p. 12). Aangezien u volgens uw verklaringen in 1399 vertrok, ongeveer 8 maand onderweg was en op 12/04/2021 in België toegekomen bent, kan afgeleid worden dat u ongeveer in september 2020 Afghanistan verlaten heeft. Dit zou betekenen dat uw vader ergens begin 2020 verdween. Echter, op een ander moment in het interview verklaart u dat uw vader 4 à 5 jaar geleden verdween (CGVS, p. 6). Aangezien het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 28/06/2022 zou dit betekenen dat uw vader rond juni 2017 of juni 2018 verdween. U geeft dus drie significant verschillende tijdsperiodes aan als u het over de verdwijning van uw vader heeft. Dit incident is echter een dermate impactvolle datum, dat het onmogelijk te begrijpen is hoe u hier zo'n tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Bovendien wenst het CGVS er hier expliciet op te wijzen dat een van de neergelegde **legerbadges** als afleveringsdatum 10/11/2018 vermeldt (zie map 'Landeninformatie': document 1). Twee van de drie tijdsperiodes die u aangeeft met betrekking tot de verdwijning van uw vader vallen dus ná het afleveren van deze badge. Hierdoor ontstaan dus ernstige twijfels over de authenticiteit van dit document, maar ook over uw verklaringen omtrent de incidenten met betrekking tot uw beweerde vader.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het **bomincident van uw vader**. Zoals hierboven al aangehaald, staat in de klachtenbrief van uw moeder tegenstrijdige data vermeld omtrent de mijnexplosie (cf. supra). U geeft echter ook aan dat uw vader na het bomincident slechts licht gewond was aan zijn been en aan zijn arm en dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis rechtstreeks terug naar zijn werk is gegaan (CGVS, p. 12). U dient echter **vijf foto's in van uw gewonde vader** waarbij hij te zien is met een verband rond zijn hoofd en rond zijn arm. Over een hoofdwonde heeft u het echter nooit gehad en het is bovendien vreemd dat uw vader deze foto's zou nemen als hij slechts lichtgewond was en rechtstreeks terug naar zijn werk ging. Bovendien verschilt de setting én kwaliteit van de vijf foto's van uw vader duidelijk van de vier foto's die u indient **van de chauffeur van uw vader**. U legt ook geen enkele foto neer van uw vader samen met zijn beweerde chauffeur.

Ten slotte is het vreemd dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u de originele documenten niet kon indienen omdat er niet voldoende tijd was om ze te ontvangen (CGVS, p. 18), maar dat u er dan wel in slaagt om ze - op specifieke vraag tijdens het persoonlijk onderhoud op 28/06/2022 - al in te dienen op 18/07/2022. Het is vreemd dat u deze documenten niet aan uw familie vroeg gedurende

de hele periode dat u al in België was. Bovendien dient u een heel aantal bevestigingsdocumenten in van het leger omtrent het bomincident van uw vader, die opgesteld zijn in 1394 (i.e., 2015). Het is aan de hand van uw verklaringen niet duidelijk waarom uw vader al deze documenten indertijd heeft aangevraagd. Het enige dat u aangeeft is dat uw moeder deze documenten had liggen (CGVS, p. 3).

Concluderend kan gesteld worden dat u het profiel en de problemen van uw beweerde vader geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U bent er enerzijds niet in geslaagd om enige band aan te tonen tussen u en de persoon op de documenten en anderzijds weet u bitter weinig te vertellen over de werkzaamheden van uw beweerde vader. Ook over de incidenten met betrekking tot uw vader legt u weinig doorleefde en vage verklaringen af en er zijn ten slotte heel wat tegenstrijdheden te bemerken in uw verklaringen en uw documenten. Het CGVS concludeert hier dan ook dat de persoon van wie u documenten indient niet uw vader is. Het dient hier bovendien onderstreept te worden dat louter het profiel van een vader bij het leger sowieso niet volstaat om een gegronde vrees bij terugkeer aan te tonen. U moet nog steeds geloofwaardige problemen met de taliban aanhalen, hetgeen hier geenszins het geval is (cf. infra).

Ten vijfde maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijke problemen heeft gehad met de taliban. Vooreerst dient er hier gewezen te worden op het feit dat de job van uw vader niet rechtstreeks gelinkt kan worden aan uw eigen problemen met de taliban. Zoals hierboven al vermeld werd, staat er in de dreigbrief die u van de taliban ontving niets over het feit dat de taliban u wilde rekruteren of bedreigen omwille van de job van uw vader (zie map 'Landeninformatie': document 1). Er staat enkel: 'Mirwais, son of Seyed Jalal, a resident of Nangarhar province, Dara Noor district, Manzani village. According to our information, you cooperate with the government and spy on the village. You must work together with the Mujahideen of the Islamic Emirate. We have summoned you to appear in court. If you do not show up, you will be punished for your actions according to the law and rules of the Islamic Emirate. In that case, you have no right to complain.' Het is hierbij erg merkwaardig dat de taliban voorbij zou gaan aan het feit dat uw vader tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger.

Zelf legt u deze link tussen de job van uw beweerde vader en de bedreiging en rekruteringspoging ook niet expliciet. U legt hierbij vreemde verklaringen af over de reden waarom de taliban u deze dreigbrief stuurde. U verklaart dat de taliban u een dreigbrief stuurde waarin u gevraagd werd om u aan te sluiten voor de jihad en dat u ingezet zou worden om andere mensen te gaan doden (CGVS, p. 12). Later geeft u aan dat ze u als spion beschreven en dat ze vroegen om u bij hen aan te sluiten in plaats van de overheid (CGVS, p. 20). Op de vraag waarom u interessant was voor de taliban, geeft u aan dat ze dachten dat u samen met uw moeder naar de malik was gestapt om klacht tegen hen neer te leggen (CGVS, p. 20). Hierbij lijkt u de klachtenbrief te bedoelen die uw moeder opstelde na de incidenten. Deze klachtenbrief werd echter pas ná uw vertrek opgesteld aangezien uw moeder over uw vertrek uit Afghanistan spreekt (zie map 'Landeninformatie': document 1). U kon door de taliban in deze dreigbrief dus onmogelijk beschuldigd worden van een klacht die nog niet uitgesproken werd.

Op basis van uw verklaringen en de ingediende dreigbrief, lijkt deze rekrutering dus niets te maken te hebben met de werkzaamheden van uw vader. Hierbij dient gesteld te worden dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie': document 5) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u verklaart de zoon van een legercommandant te zijn, wat de gedwongen rekrutering van de taliban net nog onaannemelijker maakt. **U legt dus erg vreemde en vage verklaringen af over de bedreigingen en rekruteringspoging van de taliban en slaagt er niet in uit te leggen waarom ze u zouden willen rekruteren.**

Bijkomend legt u ook vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na het ontvangen van de dreigbrief. Vooreerst verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban 5 dagen na het ontvangen van de dreigbrief ook persoonlijk is langsgesproken. Tijdens dit bezoek zouden ze uw moeder en uw twee broers geslagen hebben (CGVS, p. 13). Echter, tijdens uw interview

op DVZ sprak u niet over dit persoonlijk bezoek (DVZ, punt 5). Hierbij is het ook vreemd dat ze zich dermate bedreigend zouden opstellen ten opzichte van uw familieleden, maar dat ze dan niet bij uw oom, die in hetzelfde dorp woont, zouden langsgaan om te kijken of u zich daar niet bevond. Het lijkt hier eerder alsof u uw asielrelaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder alleen is achtergebleven met twee jonge kinderen (i.e., momenteel 5 en 8 jaar) en zonder mannelijke begeleider ouder dan 15 jaar (i.e., mahram). Volgens uw verklaringen woont uw moeder namelijk nog steeds in hetzelfde huis met haar twee jonge zonen (CGVS, p. 6). De vraag rijst hier wie er dan voor uw familie instaat, aangezien het leven van een alleenstaande vrouw in Afghanistan, zeker binnen een gebied waar de taliban duidelijk aanwezig is, niet evident is. U legt hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen af. Op de vraag hoe zij haar leven organiseert, geeft u aan dat uw oom en uw broers daar zijn (CGVS, p. 21). Uw broers zijn echter te jong om haar te kunnen ondersteunen en uw oom kan haar dan wel financieel ondersteunen, maar woont wel in een ander huis (CGVS, p. 6). Bovendien geeft u aan dat de taliban uw moeder en uw broers nog steeds benadert om te vragen waar u bent (CGVS, p. 21). Voor een vrouw alleen met twee jonge kinderen lijkt dit dus een erg gevaarlijke situatie. Het is vreemd dat ze niet zou intrekken bij een familielid, zeker aangezien er familieleden in hetzelfde dorp wonen.

Bovenstaande zaken zijn dermate onaannemelijk dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele

factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De bewijskracht van uw persoonlijke documenten (i.e., taskara's, dreigbrief, klachtenbrief moeder) werd hierboven al besproken. Daarnaast diende u een aantal documenten in omtrent de werkzaamheden van uw beweerde vader (i.e., legerbadges, verlofkaart, promotiedocument, bevestigingsbrieven, foto's). Het feit dat de persoon op deze documenten voor het leger heeft gewerkt en een incident heeft meegemaakt, wordt door het CGVS niet betwist. Aangezien u er echter niet in slaagde het CGVS te overtuigen van uw familieband met deze persoon, kunnen deze documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten namelijk te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij eenvoudig cruciale documenten aan de kant schuift en op algemene wijze verwijst naar de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de neergelegde documenten aan een individuele beoordeling onderwerpt en niet - zoals verzoeker voorhoudt - louter op algemene wijze verwijst naar informatie over de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten. Zo werd terecht vastgesteld:

"Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen. Ten eerste slaagt u er niet in om het CGVS, via foto's of documenten, te overtuigen van de familieband tussen u en de persoon van wie u beweert uw vader te zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkele foto neerlegt waar jullie samen op te zien zijn. U legt weliswaar enkele foto's neer van uw beweerde vader, zowel in werkverband als toen hij gewond geraakte, maar u en uw vader staan op geen enkel moment samen op de foto. Toen u hiernaar gevraagd werd, verklaarde u dat u nooit een foto samen met hem genomen heeft (CGVS, p. 17). Het is op deze manier echter onmogelijk om af te leiden of u de persoon van wie u foto's indient überhaupt kende en wat jullie band dan precies was. Ook de drie documenten die u indient waarop uw naam en die van uw beweerde vader vermeld staan (i.e., uw taskara, de dreigbrief van de taliban en een klachtenbrief van uw moeder) worden als ongeloofwaardig geëvalueerd. In elk van deze drie documenten zijn er namelijk vreemde elementen te bemerken (cf. infra).

Vooreerst legt u vage verklaringen af over het verkrijgen van uw taskara in Afghanistan. U geeft aan dat u niet weet wanneer u om uw taskara bent gegaan en op de vraag voor wat u de taskara gebruikte in Afghanistan geeft u aan: 'ik had het gewoon liggen'. Het is vreemd dat u zomaar een taskara zou laten aanmaken als u niet naar school ging en die taskara verder ook voor niets gebruikte. Bovendien verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat uw originele taskara in Roemenië was afgenomen door de politie (DVZ, punt 25). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dient u echter wel uw taskara in. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat uw oom u achteraf vertelde dat de taskara die u initieel meenam naar Europa een kopie was en dat uw originele taskara zich nog in Afghanistan bevond (CGVS, p. 4). Aan deze verklaring kan geen geloof gehecht worden, aangezien het compleet ongeloofwaardig is dat u niet zou weten of het identiteitsdocument dat u meeneemt bij uw vlucht uit Afghanistan een kopie is. Bovenstaande zaken doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid van dit document. Het dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u ook de taskara van uw beweerde vader indient. Er wordt normaal gezien van mensen in het leger verwacht dat zij hun

identiteitsdocumenten afgeven bij indiensttreding. Volgens uw verklaringen had uw moeder de doorgestuurde documenten echter gewoon 'bij zich liggen' (CGVS, p. 3). Na vertaling van het document bleek het hier bovendien om een duplicaat te gaan met afgiftedatum 12/8/1396 (i.e., 3/12/2017). Op dat moment zat uw vader volgens uw verklaringen echter nog steeds in het leger. Het is dus vreemd dat hij dan een duplicaat zou aanvragen van zijn taskara.

Daarnaast worden er in de **klachtenbrief van uw moeder** tegenstrijdige data vermeld omtrent de incidenten die u aanhaalt met betrekking tot uw beweerde vader. Waar in alle andere documenten telkens 2/10/1394 (i.e., 23/12/2015) vermeld staat als datum van de mijnexplosie, staat in de klachtenbrief van uw moeder als datum 2/10/1398 (i.e., 23/12/2019) vermeld. Het is uitermate merkwaardig dat er een andere datum vermeld wordt voor een dergelijk belangrijk element in uw relaas. Zeker rekening houdende met het feit dat vier verschillende personen deze klachtenbrief gelezen én bevestigd hebben. Als er al een fout te vinden is in dit document omtrent een dergelijk belangrijk element in uw relaas, kan er ook aan de rest van de inhoud weinig waarde worden gehecht.

Ten slotte wordt zowel uw naam als die van uw vader vermeld in de **dreigbrief van de taliban**, maar er wordt hier met geen woord gerept over het legerprofiel van uw vader of het feit dat uw vader door de taliban ontvoerd werd. Dit is uitermate merkwaardig, aangezien u aangeeft dat de taliban uw vader viseerde omwille van zijn profiel. Het lijkt dus maar logisch dat ze dit ook zouden aanhalen als reden om u te viseren (CGVS, p. 12). Het feit dat dit niet aangehaald wordt in de dreigbrief van de taliban, doet serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader en bijkomend dus ook uw persoonlijke problemen met de taliban.

Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat **allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt** (zie map 'Landeninformatie': document 3). Dit gegeven, in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen en documenten, zorgt ervoor dat **de bewijskracht van bovenstaande documenten dan ook als bijzonder laag beoordeeld wordt.** (...)

Hiermee samenhangend is het trouwens vreemd dat u zich ook niet geïnformeerd lijkt te hebben naar de documenten die u indient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Op de legerbadge van uw beweerde vader staat namelijk zijn korps (201 'Saylab') vermeld, maar u geeft aan dat u niet weet in welke eenheid hij diende (CGVS, p. 14; zie map 'Landeninformatie': document 1). Uw verklaring dat u niet weet wat er allemaal op de legerbadge staat omdat u het niet kan lezen is hierbij niet afdoende, aangezien u genoeg mogelijkheden had om iemand te vragen de documenten voor u te lezen, hetzij uw familie, hetzij iemand in België (CGVS, p. 17). Dit geeft eerder blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnt. Bovendien gaf u tijdens uw verklaringen geregeld aan dat u bepaalde informatie over uw vader van uw moeder te horen kreeg (CGVS, p. 14-16). Volgens u had zij ook alle documenten van uw vader liggen (CGVS, p. 3). **Uw moeder was volgens uw verklaringen dus duidelijk goed op de hoogte van de werkzaamheden van uw vader.** Het is dus moeilijk te begrijpen waarom u aan haar niet meer informatie gevraagd heeft over de functie van uw vader. **Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek.** Het feit dat u zich niet informeerde naar de inhoudelijke invulling van het werk van uw vader, zowel tijdens uw verblijf in Afghanistan als nadien in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas. Het CGVS wenst er hier uitdrukkelijk op te wijzen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangegeven hebt dat u, via uw maternale oom die in hetzelfde dorp woont, nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan en dat het laatste contact dateerde van een week voor het interview (CGVS, p. 6). U had dus toen ook nog kunnen informeren naar de precieze werkzaamheden van uw vader."

Verzoekers gebrekkige kennis over het werk van zijn vader tracht hij te verklaren door te wijzen op het feit dat hij slechts één jaar naar de madrassa is geweest en dat hij bijgevolg beperkt kan lezen en schrijven. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat terecht werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beperkte scholing. Zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing:

"Hiermee samenhangend zijn er ook een aantal **vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen omtrent uw achtergrond en activiteiten in Afghanistan, rekening houdende met het feit dat uw beweerde vader een hoge functie bekleedde in het leger.** Zo verklaart u dat u niet naar school bent gegaan en dat u enkel een jaar les volgde aan de madrassa (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaringen werkte uw oom echter als hoofdleraar aan de school van Haqani (i.e., een reguliere en religieuze school) en was

de economische situatie van uw gezin 'niet slecht' (CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u aangeeft dat u niet naar school ging, terwijl jullie geen geldproblemen hadden, uw vader een hoge functie had in het leger en uw oom bovendien hoofdleerkracht was. Op de vraag hoe dit kwam, zei u enkel: 'omwille van onze problemen' (CGVS, p. 9). U geeft echter ook expliciet aan dat u vóór het ontvangen van de dreigbrief (i.e., toen u 16 à 17 jaar oud was) nooit problemen heeft gekend omtrent de functie van uw vader (CGVS, p. 18). Bovenstaande uitspraak biedt dus geen afdoende verklaring voor het feit dat u niet naar school ging. Bovendien zou van een majoor in het leger niet verwacht worden dat die zijn oudste zoon een goede scholing zou willen bieden. Van iemand met een dergelijk hoge functie in het leger, kan verwacht worden dat die zijn gezin zou hervestigen naar een veiligere locatie indien er in de huidige woonplaats problemen waren die de scholing – en bijkomend dus ook het leven – van zijn zonen in gedrang brachten. Daarnaast dient hier opgemerkt te worden dat u aangeeft dat uw familie ook eigen land bezat. Volgens uw verklaringen werkte u zelf niet op de gronden, maar werd de grond door landbouwers bewerkt (CGVS, p. 10). Dit is enerzijds opnieuw een aanwijzing voor jullie goede economische situatie, maar anderzijds dient hier dan de vraag gesteld te worden wat u overdag dan zoal deed. U antwoordt dat u religieuze lessen volgde en boodschappen deed, maar dat u voor de rest gewoon thuisbleef (CGVS, p. 10). Bovenstaande verklaringen zijn hier dus opnieuw moeilijk te rijmen met het profiel van de zoon van een majoor in het leger en ondermijnen bijkomend ook uw algemene ongeloofwaardigheid." Gelet op de door verzoeker geschetste concrete situatie kan de Raad geen geloof hechten aan de door verzoeker voorgehouden beperkte scholing ter verklaring van zijn onwetendheid. Met de stelling dat zijn vader zo lang hij zich kan herinneren majoor is geweest plaatst hij de vastgestelde gebrekkige kennis niet in een ander daglicht, te meer verzoeker eerder nog verklaarde dat zijn vader een commandant was.

Waar verzoeker erop wijst dat er zowel in de bestreden beslissing wordt gesproken over de informatie die verzoeker niet heeft over zijn vader als over informatie die verzoeker wel heeft en die zeer gedetailleerd is, kan hij niet overtuigen. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de informatie die hij wel geeft dermate gedetailleerd is waardoor dergelijke informatie als ingestudeerd overkomt. Het gaat hier immers over het precieze aantal soldaten waarover zijn vader in Nangarhar, in Kunar en Laghman de leiding had en over de namen van vier collega's van zijn vader, zijnde twee medecommandanten, een hoofdcommandant en de rechtstreekse leidinggevende van zijn vader. Dergelijke gegevens staan dan ook in schril contrast met verzoekers gebrekkige kennis van voor de hand liggende informatie zoals de functie en rang van zijn vader.

Waar verzoeker thans een foto bij het verzoekschrift voegt waarop naar eigen zeggen zowel hij als zijn vader duidelijk zichtbaar zijn, kan hij evenmin overtuigen. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud immers nog verklaard had dat er nooit een foto met hen samen genomen is geweest. Waar in de bestreden beslissing nog werd geoordeeld op basis van de door verzoeker eerder neergelegde foto's dat niet kon worden uitgemaakt wie de persoon op de foto's werkelijk is noch wat de band is met verzoeker, stelt de Raad vast dat uit de thans door verzoeker bijgebrachte foto niet blijkt of de persoon die daar op afgebeeld staat werkelijk verzoeker is. De persoon op deze foto lijkt geheel niet op de foto van verzoeker aanwezig in het administratief dossier. Hoe dan ook kan evenmin uit een dergelijke foto worden afgeleid of verzoeker de persoon waarvan hij beweert dat het zijn vader is effectief kende en wat hun band juist is. Foto's kunnen bovendien eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geësceneerd zijn. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Deze foto volstaat op zich ook niet om verzoekers beweerde persoonlijke vervolging door de taliban aan te tonen.

Het algemeen verweer van verzoeker dat de dreigbrief van de taliban overeenkomt met de beschikbare informatie over de werkwijze van de taliban kan niet volstaan om de talrijke pertinente vaststellingen over deze dreigbrief in een ander daglicht te stellen. Voor de duidelijkheid worden deze vaststellingen ook hier hernomen:

***“Ten vijfde maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijke problemen heeft gehad met de taliban. Vooreerst dient er hier gewezen te worden op het feit dat de job van uw vader niet rechtstreeks gelinkt kan worden aan uw eigen problemen met de taliban. Zoals hierboven al vermeld werd, staat er in de dreigbrief die u van de taliban ontving niets over het feit dat de taliban u wilde rekruteren of bedreigen omwille van de job van uw vader (zie map ‘Landeninformatie’: document 1). Er staat enkel: ‘Mirwais, son of Seyed Jalal, a resident of Nangarhar province, Dara Noor district, Manzani village. According to our information, you cooperate with the government and spy on the village. You must work together with the Mujahideen of the Islamic Emirate. We have summoned you to appear in court. If you do not show up, you will be punished for your actions according to the law and rules of the Islamic Emirate. In that case, you have no right to complain.’ Het is hierbij erg merkwaardig dat de taliban voorbij zou gaan aan het feit dat uw vader tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger.*”**

Zelf legt u deze link tussen de job van uw beweerde vader en de bedreiging en rekruteringspoging ook niet expliciet. U legt hierbij **vreemde verklaringen** af over de reden waarom de taliban u deze dreigbrief stuurde. U verklaart dat de taliban u een dreigbrief stuurde waarin u gevraagd werd om u aan te sluiten voor de jihad en dat u ingezet zou worden om andere mensen te gaan doden (CGVS, p. 12). Later geeft u aan dat ze u als spion beschreven en dat ze vroegen om u bij hen aan te sluiten in plaats van de overheid (CGVS, p. 20). Op de vraag waarom u interessant was voor de taliban, geeft u aan dat ze dachten dat u samen met uw moeder naar de malik was gestapt om klacht tegen hen neer te leggen (CGVS, p. 20). Hierbij lijkt u de klachtenbrief te bedoelen die uw moeder opstelde na de incidenten. Deze klachtenbrief werd echter pas ná uw vertrek opgesteld aangezien uw moeder over uw vertrek uit Afghanistan spreekt (zie map 'Landeninformatie': document 1). U kon door de taliban in deze dreigbrief dus onmogelijk beschuldigd worden van een klacht die nog niet uitgesproken werd.

Op basis van uw verklaringen en de ingediende dreigbrief, lijkt **deze rekrutering** dus niets te maken te hebben met de werkzaamheden van uw vader. Hierbij dient gesteld te worden dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie': document 5) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u verklaart de zoon van een legercommandant te zijn, wat de gedwongen rekrutering van de taliban net nog onaannemelijker maakt. **U legt dus erg vreemde en vage verklaringen af over de bedreigingen en rekruteringspoging van de taliban en slaagt er niet in uit te leggen waarom ze u zouden willen rekruteren.**

Bijkomend legt u ook **vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na het ontvangen van de dreigbrief**. Vooreerst verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban 5 dagen na het ontvangen van de dreigbrief ook persoonlijk is langsgesproken. Tijdens dit bezoek zouden ze uw moeder en uw twee broers geslagen hebben (CGVS, p. 13). Echter, tijdens uw interview op DVZ sprak u niet over dit persoonlijk bezoek (DVZ, punt 5). Hierbij is het ook vreemd dat ze zich dermate bedreigend zouden opstellen ten opzichte van uw familieleden, maar dat ze dan niet bij uw oom, die in hetzelfde dorp woont, zouden langsgaan om te kijken of u zich daar niet bevond. Het lijkt hier eerder alsof u uw asielerelaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder alleen is achtergebleven met twee jonge kinderen (i.e., momenteel 5 en 8 jaar) en zonder mannelijke begeleider ouder dan 15 jaar (i.e., mahram). Volgens uw verklaringen woont uw moeder namelijk nog steeds in hetzelfde huis met haar twee jonge zonen (CGVS, p. 6). De vraag rijst hier wie er dan voor uw familie instaat, aangezien het leven van een alleenstaande vrouw in Afghanistan, zeker binnen een gebied waar de taliban duidelijk aanwezig is, niet evident is. U legt hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen af. Op de vraag hoe zij haar leven organiseert, geeft u aan dat uw oom en uw broers daar zijn (CGVS, p. 21). Uw broers zijn echter te jong om haar te kunnen ondersteunen en uw oom kan haar dan wel financieel ondersteunen, maar woont wel in een ander huis (CGVS, p. 6). Bovendien geeft u aan dat de taliban uw moeder en uw broers nog steeds benadert om te vragen waar u bent (CGVS, p. 21). Voor een vrouw alleen met twee jonge kinderen lijkt dit dus een erg gevaarlijke situatie. Het is vreemd dat ze niet zou intrekken bij een familielid, zeker aangezien er familieleden in hetzelfde dorp wonen." Ook het louter stellen dat hij een duidelijke en heldere verklaring gaf over deze dreigbrief en tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere malen gedetailleerde informatie heeft gegeven over deze brief wijzigen hieraan niets.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud leert dat verzoeker omstandig vragen werden gesteld over zijn vader en diens activiteiten en de neergelegde documenten, verzoekers eigen problemen en dat het persoonlijk onderhoud meer dan drie uur in beslag nam. Dat verwerende partij op bepaalde punten, zoals het werk van zijn vader en de dreigbrief, niet heeft doorgevraagd, zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt, kan niet worden bijgetreden. Zo werden er blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud talrijke vragen gesteld over het werk van verzoekers vader en over de neergelegde dreigbrief.

Waar hij nog betoogt dat verzoeker desgevraagd meer gedetailleerde informatie kon verschaffen indien verwerende partij verder had doorgevraagd en hem een tweede keer had moeten uitnodigen voor een onderhoud, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet aangeeft welke informatie hij dan wel had willen verschaffen en hier verder ook in het verzoekschrift noch ter terechtzitting concrete voorbeelden van geeft.

Waar verzoeker stelt dat hij tot het uiterste is gegaan in zijn medewerkingsplicht, alle vragen inhoudelijk heeft beantwoord en heeft getracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details, stelt de Raad vast dat hij niet concreet toelicht welke van zijn verklaringen niet in aanmerking zouden zijn genomen die tot een ander resultaat hadden kunnen leiden, zodat dergelijk algemeen betoog evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande analyse van verzoekers vluchtrelaas. Dat verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft gemaakt, wordt door verzoeker op geen enkele wijze geconcretiseerd.

Met betrekking tot het risico bij terugkeer op grond van verzoekers verblijf in België, wijst de Raad op het volgende. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’(Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en

investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. De verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker noch tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond na de machtsovername door de taliban, noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting enig concreet element laat gelden met betrekking tot het risico op vervolging omwille van zijn verblijf in België en Europa. Verzoeker maakt bijgevolg actueel niet concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmeel*’ door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet

respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.
(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient*

resources to deal with it in the receiving country). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse

handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghani te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de Taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de Taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF